

Enyedi D. Sándor

TÉLI MERENGÉSEK

2008.

Nejemnek

Mikor először megláttalak,
Faludbeli lány ült lakodalmat,
Lányok, legények táncot roptak,
Az égen csillagok ragyogtak.

Barna hajad s csalfa szemed
Süketté tették a fülemet,
Nyáréji varázs mindkettőnket
Szerelmes sétára vezetett,

Fentről bársonycsillag nézett ránk,
Mikor neved mondta bársonyszád,
Holdsütötte csillagnaszád
Hódított meg s láncolt hozzád.

Sopron, 2006. december

Házsongárdi temető

A Házsongárdi temetőben angyalok vigyáznak a sírokra,
Hantokra és fejfákra, kriptákra, pázsitra és virágokra,
Ösvényekre, fákra, padokra, sövényekre, kerítésre, utakra.

A Házsongárdi temetőben angyalok vigyáznak nagy eleink
Emlékére s nyugalomra, álmaira, porára, s élő szemeink
Evilági tanúságára mondják: „Lesztek majd kegyeltjeink”.

A Házsongárdi temetőben angyalok vigyáznak a szerelemre,
Fájdalomra s bánatra, boldogságra, öröme és szenvedésre,
Látásunkra s szemeinkre, szívünkre, lelkünkre és bűneinkre.

A Házsongárdban angyalok gondozzák az örök világ előkertjét,
Óhazából kijött, újhazában önpusztító nemzetünk történelmét.
Faragják és ácsolják, illesztik és szállítják a magyarok keresztjét.

Sopron, 2006. december

Blablamágia

big beng kvantummechanika sztringelmélet gravitáció
unifikáció

információ internet völd vájd veb globalizáció
demokratizáció

deriválás integrálás optimalizálás approkszimáció
matematizáció

evolúció devolúció genom genezis rassz szelekció
genetikaizáció

profit humán menedzsment prodzsekt tender decízió
modernizáció

kóla viszki buké kaberné szovinyon sampány csiríó
drinkizáció

sampinyon picca lázánnyá dzsánk bigmek mekdonáld
fúdizáció

abla habla kabla nabla blabla hlabla klabla
nabablizáció

Sopron, 2006. december

„Határozott” magánhangzók

az a

az á

az e

az é

az i

az í

az o

az ó

az ö

az ő

az u

az ú

az ü

az ű

Sopron, 2007. december

Magánhangzók „hákkal”

a ... ha aha haha!

á! há áhá háhá!

e .... he ehe hehe ...

é! hé éhé héhé ...

i hi ihi hihi!

í? hí íhi híhi?

o ... ho oho hoho ...

ó! hó óhó hóhó!

ö ... hö .... öhö .... höhö ....

ő! hő ... őhö hőhö?

u ... hu uhu huhu?

ú! hú! úhú! húhú!

ü hü .... ühü .... hühü

ű hú! űhű hűhű!

Sopron, 2007. december

Magánhangzók „ennekkel”

a ... na ... ana nana!

á! ná áná náná?!

e ... ne! ene nene!

é! né! éné néné ...

i ni ini nini!

í ní! íní níní?!

o no! ono nono!

ó! nó ónó nónó ...

ö ... nö .... önö .... nönö

ő? nő. ő?! nő? ... nő? nő.

u nu unu nunu

ú! nú únú núnú ....

ü ... nü? ünü? nünü ...

ű. nű? űnű? nűnű!

Sopron, 2007. december

„Hás” magángangzók

aháhehéhihíhohóhöhöhuhúhühű

Variációk „hás” magánhangzókra

1.

Ahá!

He? Hé?

Hihí! Hohó! Höhö!

Huhú....

Hühű... Hühű...

2.

Ah. Á!

Hehé! Hihí! Hohó!

Hö... hö...

Huh!

Ú!

Hü...

Hű!

3.

A.... há....

He?

Hé!

Hihí.... ho...

Hó!

Hö... hö... hu...

Hú!

Hü.... hű!

Sopron, 2007. december

„Bés” magánhangzók

abábebébibíbobóböböbubúbübű

Variáció „bés” magánhangzókra

A báb?

E bébi!

Bí...

Bobó...

Böbö...

Bubú...

Bübű...

Sopron, 2007. december

Ha akarsz

ha zenére vágyik füled tanulj fizikát
ha meg akarod érteni a világot
akkor gyomlálj s öntözz virágot
ha szép kertet akarsz házad előtt
keríts kertet és hozzál földet
ha virágillatot akarsz nyáreste
ne égess szúnyogriasztó fáklyát
a szobában lefekvés előtt
olvass verseket és novellákat
ha már nem tanulsz fizikát

Sopron, 2006. december

Kérdések

Kérded: Mi a tárgy?

Az-e, mi létezik?

Szóban vagy érzékben?

Az-e, mi csak szóban él?

Az-e, mi csak érzékben?

Vagy talán csak az,

Mit tapintunk?

Kérded: Mi a történelem?

Az-e, mi volt?

Az-e, mit mondtak, hogy volt?

Volt-e, ha nem mondták, hogy volt?

Mondták-e, hogy volt, ha nem volt?

Ha mondták, hogy volt — volt-e?

Kérded: Mi a hit?

Az-e, miben hiszel?

Az-e, hogy hiszel?

Meggyőződés-e, érzés-e,

Logikai kényszer-e?

Semmiben nem hinni — hit-e?

Kérded: Mi a szeretet?
Érzés, állapot, érdek, önzés, feláldozás,
Sajnálát vagy odaadás?
Szerelem, szenvedély vagy kiállás?

Kérdem: Miért kérdezed?
Tudni akarod?
Vagy talán érteni?
Adhatok-e tudást ...
Érthetem-e helyetted ...

Sopron, 2007. január

Volt

Volt egyszer *Volt*,

(de régen volt!)

Soproni *Volt*

(a *Volton* volt).

220 V

feszültség volt,

Ő is ott volt.

Haláli volt!

Halálos volt...

Sopron, 2007. szeptember

Alsó-Kocsárd

Hőség, kánikula, tikkasztó levegő.
Remeg darabokban por, fény
és mező.

Szikkadt domboldalon zörgő kukoricaföld,
Sárga, száraz kórók mindenütt.
Semmi zöld.

Olvadtsz aszfaltút kígyózik le-fel a dombok közt,
Elhagytam egy falut, ott a másik:
szemközt.

Vörös téglaházikók — „modern cigányputrik”.
Gazos udvarokon napon ülnek a meztelen
purdik.

Odvas szilvafákon száradnak a rongyok.
Szállnak mindenfelől sűrű, forró
porok.

Cifra főköttös ágyó terpeszben előre hajol,
Vizet enged vörös vederbe az udvari
csapból.

A ház előtti vaspadon aggastyán móré mosolyog,
Kalapja félrevert, fogatlan szájából fapipa
lóg.

A nap tűzgolyója mozdulatlan, éget, perzsel, olvaszt.
Régit, újat, jót, rosszat — mindent
egybeforraszt.

Sopron, 2007. december

Boldogság

(Nejemnek)

Elmúlt a nyár.

Itt van a tél.

Minden kopár.

Nyargal a szél.

Csillog a jég,

Fénylik, vakít

Tó tetején;

Nádat szorít.

Fagyos a föld,

Rideg beton.

Semmi sem zöld

E világon.

Nagy a hideg,

Kemény a fagy.

Szívem meleg:

Te velem vagy.

Sopron, 2007. december

Erdély

Erdély,
Te elhagyott és megtartott!

Erdély,
Te rendeltetett és felvállalt!

Erdély,
Te megkapott és letagadott!

Erdély,
Te elutasított és kitörölt!

kultúráknak kohója
népek laboratóriuma
tudományok őrlője
művészetek bölcsője
birodalmak várfala
nyugatiság végvára
keletiség bástyája
lelkek gyóntatója
sorsok tündéerkertje
álmoknak őrzője

Erdély,
Te édes, Te fájó,
Te szent ...
Légy áldott!

Sopron, 2007. december

Eszmélés

Kettévágtak.

Egyetlen függőleges suhintással
fejem búbjától ágyékom hegyéig.

Bal szemem jobb agyféltekémen,
jobb szemem bal agyféltekémen
hozna talán képeket nekem.

Nekem?

Szív nélküli láb a jobb lábam,
szíves lett a másik, a bal.
Azelőtt mindig csak azonos irányba tudtak lépni,
most azonban képesek külön utakon is járni.

Én — én vagyok-e?

Vagyok-e még én?

Régi én voltam,

új én vagyok?

Talán most vagyok igazán magam:

vágással lett egység,
egységben volt kétség.

Sopron, 2008. január

De jó lenne

De jó lenne újból kisgyereknek lenni!

Rajzolni elmélyülten,
Kacagni önfeledten,
A világra csodálkozni,
Meséktől borzongani,

Papírlapból repülőgépet
Hajtogatni, szépet.
Nézni a felnőtteket,
Amint világomba jönnek.

Hozzábújni szülémhez,
Szívének melegéhez,
Fészkelődni boldogan!
Élni szeretetburokban.

Sopron, 2008. január

Ki vagyok

fejem zilált tratrix forgáscsúcs
fülem tépett palástfelület
nyakam viharvert csonka kúp

púpom szinuszgörbe maximuma
derekam hiperbolikus paraboloid
lábam összerázott hiperbola szára

szemem kagylónövelte igazgyöngy
tekintetem metsző bíbor lézersugár
szívem vörös metronom tűzgömb

mondd meg elmém
ki vagyok én

Sopron, 2008. január

Teremtés

Legyen a te neved: Ré Sze Cske — szólt a kínai bölcs, A Qua Ntum —.
Kezdődjék hát a nagy mese! Eme pillanat lészen a Nagy Dá Tum.
Jertek ide, mind körém, ti névrokonok: Bo Zon és Me Zon,
Te is, archaikus Qu Ark, úgyszintén ti is, Fe Rmi On és Mü On.

Minden Bölcsék Bölcsé, Sztr Ing, nedves szemmel nézi e családi kört,
Mint erőtllenül pihegő, boldog édesanya, kit a szülés meggyötört.
— Szívem féltett, rejtett mélyének rezdülése vagy te, Ré Sze Cske,
te pedig, édes kicsim, A Qua Ntum, lelkem s elmém féltett csücske.

Sopron, 2008. január

Misztérium

Azt mondják a tudósok, hogy a Világmindenség robbanásban lévő — valami.
Ez a robbanás örökké fog tartani, de nem tart öröktől fogva, mert időről
Beszélni csak akkortól van értelme, amikor bekövetkezett a robbanás.
Tehát az, ami felrobbant, nem létezett a robbanás előtt, mert ez múlt idő.
Vagy ha létezett is, nem beszélhetünk róla, mert nem lehet időben elhelyezni.

Ha mármost — tudományos szempontból: értelmetlenül — mégis beszélünk
Időről a robbanás bekövetkezte előtt is, akkor feltehetünk olyan kérdéseket,
Mint például: Mi váltotta ki a robbanást? Milyen volt az a valami a robbanás
Előtt? Talán egy másik Világmindenség? Feltételezett majd elvetett éterünk?

Van-e idő?

Az-e az idő, amit mi annak nevezünk?

Ha tudományos vagy, nem teszel fel ilyen kérdéseket.

Ha mégis kérdezel ilyeneket, nem vagy tudományos.

Érted, úgy-e?

Ne haragudj: ha érted, még normális vagy?

Ennek a valaminek vagyok része én is. Te is, ti is, mi, valahányan.

Az íróasztalom, a lángos, a fikusz, minden tárgy, ember, állat és növény.

MINDEN. Pontosabban (ha úgy teszik: tudományosabban) szólva:

A Világmindenségben pontosan az és annyi a létező energia és anyag,

---

Ami és amennyi abban a valamiben volt, ami felrobbant és szétröppent.
Csak akkor, a robbanáskor, minden sokkal közelebb volt egymáshoz,
Mint most. Az idő múlásával a robbanás szétken majd minden anyagot,
És a Világmindenség egy nagy és hideg massa lesz a távoli jövőben.

El tudod képzelni, úgy-e?

Ne haragudj: ha igen, még normális vagy?

Tudjuk tehát (a tudomány tanít rá), hogy abban a valamiben benne van minden.
Pontosabban: minden, ami anyag. Na mármost: ha a gondolat nem anyag,
Nem része a Világmindenségnek. Akkor a gondolat létezik vagy nem létezik?
Ha viszont a gondolat az anyag egy formája, akkor a gondolatmennyiség teljesen,

Úgyszintén minden fajta gondolat már abban a valamiben is megvolt, amiképpen
Ma is megvan, és örökkön-örökké meglesz.

Ha a gondolat nem anyag, viszont létezik, akkor honnan s hogyan van?

Talán keletkezett valahol és valahogyan, s átsuhan a Világmindenségen?

Követted, úgy-e?

Ne haragudj: ha megfejténéd, normális lennél még?

Le kell (le kell?) mondanunk a tudomány egyik alapkövéről: a kérdésfeltevésről.
Tehát, végső soron, ilyen módon a tudomány és a vallás egyenértékűek egymással.
Akkor a vallás tudomány, és a tudomány vallás. A Tudós és a Pap szinonimák.
Arra tanítanak-e, hogy ne tegyük fel ama végső kérdést, a kezdetekről?

Avagy meggyőznek bennünket arról, hogy azt feltenni nincs értelme?

Arról győzködnék, hogy a megismerés soha nem lehet teljes, csakis részleges,
fokozatosan és közelítve egyre jobb? Akárhogy csűrjük-csavarjuk,

---

Amíg vizsgálati tárgyunk a valóság, s a nyelv a megismerés eszköze,

Addig az alapkérdések a semmibe kivetett horgok,

A nyelv és a valóság pedig — misztériumok.

Sopron, 2008. január

Köszönöm

Nem tudom, mondhatja „köszönöm”
Gyermek az édesszülőjének?
Nem tudom, mondhatja „köszönöm”
Felhő a kék, nagy tengereknek?

Illik-e gyermeknek köszönni
Életet, ölelést, aggodást?
Illik-e Ádámnak köszönni
Életet, törődést, tanítást?

Nem tudom, illik-e, nem tudom,
Lehet-e, én mégis megteszem.
Édesszülőm, íme, kimondom:
Köszönöm, jó szülőm, életem.

Veszprém, 2008. január

Kliens

Amikor autóval utazunk egyik városból a másikba, tudjuk, mi az idő.
Vélni tudjuk. Talán inkább érzékelünk valamit, amit úgy hívunk: idő.
Amikor a matematikus időről beszél, a „t” betűt használja, és felteszi,
Hogy ez a betű bármely pozitív számot — nagyot vagy kicsit — jelentheti.
Amikor a fizikus idővel dolgozik, akkor vagy matematikusként jár el,
Vagy nem egyértelmű — még a maga számára sem —: hogyan mivel.
Amikor a filozófus időről beszél, számára egyértelmű, hogy nem tudja,
Mi az idő, hogy nem lehet tudni, mi az idő, végül is az idő: kínok kínja.
Zenon szerint az idő könnyen összezavarja elménket, hiszen Achillesz
Nem érheti utol a teknősbékát, a kilótt nyílvevő meg mozdulatlan lesz.
Newton tanítása szerint az idő: VAN. Amiként a „Vagyok, Aki Vagyok.”
Mondja nekünk, vagy más, hasonló ősrégi — bölcs — tanítások.
Ha létezésünk tere Minkowski-féle, akkor együttesen vannak benne
Múlt, jelen és jövő. Mindegy, hogy a múlt jövő, a jövő jelen lenne,
A jelen múlt vagy jövő-e. Ebben a térben nincsen szabad akarat,
És bárhogy akarod, nem tudod ledönteni ezt a könyörtelen falat.
De van-e idő a lélek számára? A szív számára? Ezt a kérdést nem lehet
Az elme segítségével megválaszolni: emez amazok számára nem keret.
Ha úgy érzed, hogy van — akkor igenis van. Ha úgy érzed, hogy nincs,
Akkor számodra valóban nem létezik idő, és eme hiány lehet nagy kincs.
NOTA BENE! A tudomány(nak nevezett valami) nem omnipotens,
Nem diktál a léleknek, sem a szívnek — emezek számára ő kliens.

Veszprém, 2008. január

Klimpi-klampi és osztí-szorzi

Miután a közönség szavazata Erkel zenéjét választotta a Himnusz számára,
Ő azt mondta: bizony, barátom, a zene ész is, nem csak klimpi-klampi.
Ezért hát jól megjegyezd édes uramöcsém és kedves urambátyám, Pista:
Bizony, barátom, a mathézis zene is, nem csak töméntelen osztí-szorzi.

Veszprém, 2008.január

Ébredés

Nem vagyok álmos, nem jön álom a szememre.
Szemem lehunynám, szemhéjam nemmel felel erre.
Íriszem tágul, fényre most vajon érzékeny-e?
Nem látnék, ha belenéznék most a nagy fénybe.

Mit látnék, ha látnék? Azt, mi van? Vagy talán,
Azt, mi képződnék látómezőm falán?
Mi a valóság? Az-e, mi képződnék látómezőmben?
Vagy valami más? Ha más, mi az a más, Istenem?

Ha van az a „más”, és van az, mi lett látómezőmben,
Akkor az, mi abban létrejött, valóság-e — kérdezem.
Ha igen, és az a „más” is valóság, akkor két valóság van?
Vagy talán két különböző dolog egyazon valóságban?

Mi lenne, ha nem lennének szavak, mikkel ezt elmondhatom?
Csak rajzolni tudnék, meg mutogatni, bár mindazt elgondolhatom.
Valóság lenne-e szavak nélkül a gondolatom? Nem látná senki,
Nem tudná senki, nem mondhatnék semmit, bárki is kérdezi.

Valóság nélküli látásból született szómentes valóságom,
Gondolattá formálódott valáságból sarjadt látásom,
Képzetkavalkádból kiugró, helyüket kereső, kavargó képek:
A belső valáságból a külsőt kiszorító, kemény gépek.

Zakatolnak, dübörögnek, fújtatnak, kalapálnak,
Szétvetik fejem, szívnak, húznak és nyomnak.

Most távolról hallom őket.
A valóságok eltűnnek ...
Hova lett minden?

Közben elaludtam,
És most:
Ébredek.(?!)

Veszprém, 2008. január

Leheletrabság

(Nejemnek és lányunknak)

Parányi lélek szállt vállamra,
Szerelmet lehelt az arcomra.

Akartam fogni őt szívemmel.
Szárnya vert, felrebbent! Messze, el.

Nem tudom, hogy' tette, hogyan nem:
Szívemet ő fogta nagyon meg.

Emőkéék csókjai: lehelet,
Ők fogják mostan is szívemet.

Veszprém, 2008. január

Félelme félelme

Kettéhasadt az elmém. Mint az atommagot a hasadás,
Úgy dobta szét lényem magját, elmémet, nagy robbanás.
Ha atom hasad, energia szökik a környezetbe: ez fisszió,
Elmém bomlása nemvárt a környezetben — ez misszió?

„Mi van, haver? Nem bírsz feljebb kapaszkodni?!” így felső félelmém,
Mire alsó félelmém azt mondja: „Jól van, haver. Hogy essél belém!”.

Bal félelmém suttogja: „Külön vagyunk együtt, egyesülve rabok vagyunk.”.
„Botor beszéd!” válaszol jobb félelmém, „Lehet, de legalább nincs urunk.”.

„Ha látok valamit, nem tudom, mit kellene hallanom.” okoskodik a jobb,
„Míg engem hallasz, gondolkozz: halmaz-e az integrál.”, szót a bal visszadob.

„Nem tudod, vajon tudom-e, mi az iksz egyenlő mínusz bé per á?”, így a bal,
Mire a jobb: „Azt tudom: a jambus és a múlt idejű melléknévi igenév felkavar”.

Belső félelmém bíbor ködben szikrázó csillagport seper lomhán,
Mialatt külső félelmém verbunkost rop szilajul rongyhegy hátán.

„Figyelj!”, mondja Lapírónak a CERN atomfizikusa, „Nulla egész kilenc cével
Ütközik majd egymásnak a hasított elme: egyik félelme a másik félelmével.”

„Milyen eredmény várható?” teszi fel a kérdést Lapíró, kezében laptopjával,
LCD-képernyőjén vindóz-ikon pattog átlósan, visszajön a word gombnyomással.

„Elme lesz a félelmékből.”. „Na és milyen elme lesz?”, faggat tovább Lapíró.
„Mit gondolsz? Végeznék-e kísérletet, ha tudnám?”, fizikustól így jön a szó.

A gyorsító köralagútból fénykúp lövell ki az égre, a Nap elhalványul,
Fizikus szörnyülködve, Lapíró meg lenyűgözve, mint a cövek, bámul.

„Vagyok, aki lettem,
Fúzióból születtem.
Ki voltam, nem tudom,
Ki leszek, nem tudom.
Ha megtudom, ki vagyok,
Félelmeim lesznek valók:
Félelmékre hasadok.”

Veszprém, 2008. január

Nyugdíjbúcsúra

(Erzsébetnek és Zsuzsának)

Ugyanaz a télikabát volt rajtam, mikor megismertelek.
Hosszú, fekete, vastag és meleg: fújhattok, hideg szelek!

Ugyanazt a téli sapkát viseltem,
Prémkeretes puhasága védte fejem.

Talán szemüvegem sötétbe hajló természete
Sem változott e kemény hat évbe'.

"Milyen sötét alak!
Ez a kabát, meg a sapka:
Mily' morcos lelket takarhat
Mindeme maskara!
Vajon tud beszélni? Érezni és viselkedni?
Na és milyen lehet a hangja:
Borzongató, mint hegyi barlang moraja?
Vagy érdes, nyers, érthetetlen, zavaros,
Mint felhőszakadás után a rohanó, vad Maros?"

Sötét lencsék árnyéka mintha e szavakat
Vetítette volt akkortájt agyamba.
Fekete palástomat magamon jobban összehúztam,
Hogy ne lássa senki, mit mondott nekem agyam:
"A látszat csal, te ezt igen jól tudod,
Ítéleted e két drága lélekről nehogy elhamarkodd,

Bár női lelkük rezdülése
Ily csokrot írt külső vetületbe,
Bízz benne, hogy praktikus asszony-ítéletük
És életviselt, de meg nem kopott és jóságos szemük
Ösztönösen viseli kimondatlan jó ígéretük'."

Emlékszem, milyenek voltak.
Az egyik pajkos, bohó,
És vidámságra mohó.
A másik mindez ellentéte,
Legalábbis első szemre.
Én azonban akkor mégis úgy éreztem,
Hogy nem voltak ők ellentétek.
A ide-oda libbenő vidámság
Mögött ott lapult a komolyság.
Akit pedig eme természet ellentétéként véltem látni:
Hát nem hagytam magam e látszat által becsapatni.
Nem egymás ellentétei voltak ők, de közös forma, közös anyag,
Azonosan mélyen érezni képes két lélek, kiknek külső váza
Két komplementér keret, miket ugyanazon alaptermészet farag.

Hej, régen volt ez már. Avagy mégsem?
Csak túlon túl küzdelmesek voltak az évek ?

Látható útjaik közben elváltak, de lelkeik nem.
Vagy lehetséges, hogy most kell tévednem?

Nem tudom... De bárhogyan lett-légyen is,
Az, kinél komoly, érett asszonysága mögött
A leplezett, rácsodálkozó kislány néha előjött,

Itt áll most kissé zavartan, hogy vajon megtörött
Tényleg a több évtizedes cselekvéssorozat ?
Itt áll most kissé tanácstalan', hogy vajon kell-e
Végső, illendő elszámolást most készítenie?
Itt áll most kissé hitetlen', hogy vajon ezennel
Örökre lezárul egy hosszú-hosszú fejezet?
Itt áll most kissé rémülten, hogy vajon mi jön még,
Mi jöhet még? Egy újabb fejezet? Hát nem volt már elég?
Itt áll most, kissé vágyakozva, hogy valaha, végre,
Ne lásson senkit és kipihenhesse magát kedvére.

Itt áll most ... de hát mit tudom én, hogy hogyan.
Nézz inkább szemébe és szólítsd meg bátran!
Fogd meg szorgos kezét és hajts fejet előtte,
Nyisd ki lelked, hogy befogadja lelkének omló
Áradatát, mit oly sokszor adott már neked, te golyhó.

Vajon van-e mi jót, okosat, bölcset és szépet
Kívánhatnék én Neked, kedves-jó Erzsébet?

Mondhatnám talán, hogy az ember életében vannak
Letűnő fejezetek, korszakok, de azok nem zárulnak
Örökre, a magok, melyet azok elvetettek, később kibújnak,
Koronájuk magasodik, ágaik körülfonnak.
Avagy mondjam azt talán, hogy a letűnő fejezetre,
Úrpótlóként, egy még nehezebb somfordál színre ?
Mégsem mondom. De érzem, bízva-bízom, hogy kimondatlan
Szavaim elérik füledet, megérintik lelkedet, és ama katlan,
Mi most odabe' van, és visszafojtva forrong szakadatlan,

Megáll egy percre, megszűnik forogni; elhallgat és figyel:
Hallgasd meg jól, és holnap tisztázd magadban el.

Egyetlen valamit vagyok csak képes most Neked kívánni,
Nem is kívánni, inkább nagy jóleső-merészen kérve felajánlani:
Fogadd el parányi kicsinységem igaz barátságát ezentúl is mindig,
Ahogy — legalább én úgy éreztem — eddig szüntelen vonalban váltig.

A Jóisten tartson meg szépen,
Családod s szeretteid kebelében.
A Jóisten tartson meg erőben,
Jövendő palánták örömében.

Sopron, 1996